

denne i sin Missionsiver havde anbefalet ham Per som et Menneske, der vist »ikke var uimodtageligt for religiøs Paavirkning«. Det varede da heller ikke længe, før Pastor Blomberg genoptog Samtalen fra forleden netop der, hvor han dengang havde maattet slippe den paa Grund af mangelfuld Forberedelse.

Han var nu bedre rustet og begyndte med at spørge Per, hvorledes det i Grunden var gaaet til, at han i saa ung en Alder havde kastet sig over Opgaver af en saa borgerlig fornuftig Art som Forbedringen af Landets økonomiske Kaar; og Per fortalte aabenhjertigt, hvorledes han mente at kunne føre sin Interesse for denne Sag tilbage til Indtryk fra sin Barndom i Tiden efter Krigen, særligt til Indtrykkene fra sit eget Hjem, hvis Fattigdom han i sin Opvækst havde følt som en Ydmygelse. Men forresten havde hans Studium meget tidligt gjort ham fortrolig med Udlandets Udvikling paa Industriens og Samfærdselsmidlernes Omraade, og saa meldte en Sammenligning sig jo saa at sige af sig selv.

»Ja — javist,« sagde Præsten. »Disse Sammenligninger mellem det lille Hjem og den store Verden med dens mange Herligheder — de føles jo ofte i Ungdommen saa mistrøstende. Jeg tænker mig forøvrigt, at Nathans Skrifter ogsaa har haft nogen Indflydelse paa Dem i saa Henseende, saaledes som de jo har haft det paa saa mange andre af